

De iep en de kastanje bewaren altijd hun waardigheid. Statig en moeizaam trekken ze hun takken op en laten ze weer neer. 't Is, of er twee reuzen langzaam met zegepalmen staan te wuiven. De wind frommelt en frutselt omhoog, maar laat de vlier met zijn bloemschermen ongemoeid.

„De kaarsen zijn weg,” wijst Hans naar de kastanje. In de plaats daarvan zijn groene bolletjes gekomen met korte stijve steeltjes. De meisjes rapen ze van het grind en zoeken naar glanzende, witte steentjes, maar de jongens zwerven om Sijtje heen als satellieten om een planeet. Hans ligt met zijn neus op de eenige aardappelplant, die wil gedijen, en hij stelt Sijtje voor, ze uit te trekken om te zien, of er al wat aan zit. Gerardje hurkt gelijk met Sijtje neer, houdt eerst, als zij, de handen op de knieën en als hij niet goed zien kan naar de bloemen, die zooveel op vlinders lijken, steekt hij zijn klein rond hoofdje onder haar arm door.

„Juffrouw”, zegt hij, en zijn neusje wipt nog een c.M. hooger, dan anders. „Als ik groot ben, dan word ik tramman.”

Sijtje lacht hem tegen, hij is nu de liefste onder de liefsten. Wat is hij tieriger dan vroeger. Hoytema heeft beloofd nog eens naar hem te komen kijken en op die belofte teert Sijtje iederen dag, ieder uur.

Het is een rage onder de meisjes, surprises voor elkaar mee te brengen. Dina maakt een pakje open, dat Annie voor haar heeft meegebracht. Er komt een doosje uit, waarin een steenen poppetje zit zonder armen of beenen, een fluitje, een prop zilverpapier en een paar gekleurde knikkers. Het gekregen moois wordt in de schuif tentoongesteld. Sijtje zegt maar niets van dien bonten rommel, hun kastje en hun schuif zijn zooveel als hun eigen kamertje, dat ze opsieren naar hun persoonlijke smaak, waar ze een eigen sfeer scheppen, die volkskinderen thuis missen. Reina komt zich bij Sijtje beklagen. Ze heeft Annie om ook een surprise gevraagd.

„Op me houte bill!” heeft Annie geantwoord.

„Maar Annie!” zegt Sijtje, inwendig lachend, „wat een uitdrukking.” Annie, hevig verontwaardigd, loopt uit de bank naar Sijtje toe en snikt: „Ik zei geen houte bil. Bil heb ik alleen maar gezegd!”

„Me zjarritel is stuk”, volgt er zakelijk. Ze sjort al haar rokken omhoog en o, heilige onnoozelheid, staat op een gegeven moment voor de klas in haar broek.

Anton heeft zijn zak vol met knikkers en natuurlijk moet hij onder het rekenen eens probeeren, welk geluid ze maken, als hij ze over den houten vloer laat kieperen. „Geef maar hier!” zegt Sijtje en hij leegt zijn zakken in haar aaneengesloten handen. „Dank je wel! Wat zal ik heerlijk knikkeren straks met Nel op het plein.” Nel lacht en geeft Sijtje een oolijken knipoog.

Het groote open plein ligt voor Sijtje en de kinderen. Op den groenen